

paa private Veie og paa sin Eiendom nogenlunde kan blive fri for Ulemper af Hundene, men paa offentlige Veie kan en Halv Snes Hunde gjøre alt det Spektakel, de ville, og forulempe En saa meget de ville, uden at noget Menneſke har Lov til at optage dem, de ere nemlig undtagne i § 11 i Loven om Mark- og Veifred, idet der er undtaget Føl, Lam, Hunde og Hjerkræ. Det forekommer mig noget underligt, at man ikke har Optagelses- eller Straffebestemmelſer paa Hunde, naar et ſtakkels fredeligt Dyr ſom et Faar ikke maa gaa ned i en Landbeisgrøft, uden at man kommer til at give en ſtor Muſt. Jeg kunde ønske, at Udvalget havde taget Hundene med og ſagt, at de ſkulle afholdes fra offentlige Veie og Gader, hvor Folk ſkulle færdes, ſaa at Ingen ſkulde generes af dem. Jeg ønsker alſaa navnlig at høre en Udtalelſe af den ærede Ordfører og den ærede Juſtitsminiſter, hvorvidt den Beſtemmelſe, her er indført, ikke præjudicerer den Ret, man har ved Sagtloven af 1871.

Juſtitsminiſteren (M e l l e m a n n):

Med Henſyn til den foreliggende Betænkning og de i ſamme ſtillede Vædringsforſlag ſkal jeg tillade mig at gjøre den almindelige Bemærkning, at jeg jo vel paa enkelte Punkter kunde have ønsket, at man var gaaet noget videre og navnlig, at Afgiftsbeløbene vare ſatte noget større for Kjøbenhavn og tildeels ogſaa for Kjøbstæderne, men jeg maa dog anſe det nærværende Lovforſlag, ſelv om det bliver ændret ſaaledes, ſom det ærede Udvalg har foreslaaet, for et meget behdeligt Fremſkridt i Sammenligning med, hvad der gjælder nu, og jeg ſkal ſom en Følge deraf ikke modsætte mig Vædringsforſlagene. Jeg mener, at ſelv om vi ikke faae ſaa Meget ud af Sagen, ſom jeg og maatte mange Andre ønske, vilde det dog være meget uformuſtigt ikke at modtage det, man kan faae ud af den, naar det dog maa erkjendes at være et meget behdeligt Fremſkridt og en Forbedring i Sammenligning med, hvad der nu gjælder. Jeg vil derfor i det Hele taget anbefale det ærede Thing at ſtemme for Udvalgets Vædringsforſlag, men derimod at ſtemme mod det af nogle Medlemmer ſtillede Vædringsforſlag, gaaende ud paa, at § 3 ſkal gaa ud. Jeg ſkal ikke opholde mig længe ved dette Spørgsmaal, ſom jo allerede andre Talere have hitted ſig om; men jeg ſkal blot fremhæve, at for det Førſte er der jo ikke Tale om nogen Skat til Staten, og alle de Betragtninger, der kunne anſtilles om Uſſeligheden eller Uønskeligheden af mange Statter til Staten og Uſſeligheden af at centralifiſere dem, man har, finder jo ingen Anvendelſe

paa § 3, ſaaledes ſom den her er affattet, idet nemlig de omtalte Penge ſlet ikke tilfalde Staten. Dernæſt maa jeg bemærke, at det er i alt Fald heller ikke det Hovedſynspunkt, fra hvilket man ſer Hundeafgiftsbeſtemmelſen. Det er ikke for at gjøre Penge eller i ſinantiſſelle Diemed, man har indført og faſtholder Hundeafgiften. Det er naturligviſ nok een Side ved Sagen; men den egentlige Hovedgrund til, at man har indført Hundeafgiften, og vel ogſaa til, at man nu forhvier den, er dog vel egentlig den, at man vil hæmme et overdrevent Hundehold og paa den Maade indirekte modvirke de Ulemper, ſom følge heraf. Jeg tror derfor, at hvilken Mening man nu maatte have eller ikke maatte have om Ordningen af Statens Stattevæſen, ſaa tror jeg ikke, at det har nogen Værdi i denne Sag. Det er i alt Fald kun paa en meget fjern eller indirekte Maade. Med Henſyn til de Meninger, ſom ere fremkomne fra enkelte Sider, da ſal jeg udtale, at det jo maatte kan komme under Overveielſe til 3die Behandling, i hvilket Omfang det lader ſig gjøre at lade diſſe Afgifter tilfalde de ſaakaldte Fattiges Kaſſe. I Kjøbstæderne vil der jo ikke kunne være noget Særligt derimod at indvende, i det Mindſte ikke mod at lade dem tilfælde for en Del. Hvad Kjøbenhavn angaar, tror jeg, at der ikke alene møder den Hindring, at der ikke er nogen Fattiges Kaſſe, og det vilde jo være noget behdlerligt at træffe Beſtemmelſe for et ſaadant Tilfælde, ſom maatte aldrig indtræder, at en ſaadan vil blive oprettet; men ſærlig er der for Kjøbenhavns Vedkommende den Omſtændighed, at Hundeafgiften, ſom her i Kjøbenhavn repræſenterer en temmelig behdelig Indtægt for Kommunen, er gaaet ind i hele den ſinantiſſelle Opgjørelſe mellem Stat og Kommune med Henſyn til Politiet ved Loven af 11te Februar 1863. Kommunen maa ſiges efter den Ordning at have et viſt Krav paa, at denne Indtægt tilfalder den. Derfor tror jeg ogſaa, at dette, ſelv affet fra, at der i Kjøbenhavn ikke findes nogen Fattiges Kaſſe og maatte heller aldrig kommer nogen ſaadan, er en Hindring for at udføre denne Ordning. Hvad § 6 angaar, vil jeg bemærke, at Grunden til, at man behandler Lænkehunden anderledes, idet man fritager for Afgift af Lænkehunde, vel ſagtens nærmest er den, at det jo er ſaaledes for Diebliſket. Det er den gjældende Lovgivnings Beſtemmelſer, det er det Tilvante, at der ikke betales Afgift af Lænkehunde, og det er vel den nærmest liggende Grund til, at Udvalget har optaget denne Beſtemmelſe, idet det har ment at der næppe var nogen Grund til at gjøre nogen Forædring i dette